

Автор: Антоанета Димитрова

Рубрика: Годишни библиотечни награди

Публикувана: бр. 3, юни 2018

Захари Карабашлиев сподели по неповторим и емоционален начин интересни случки от своя живот и неговото лично приключение в библиотеките...

Мога спокойно да кажа, че отделните по-важни глави от моя живот са свързани с библиотеките, в които съм влизал. Като дете, всяка лятна ваканция прекарвах в едно от двете села, в които ме интернираха (изпращаха) родителите ми. Едното беше в Добруджанския край. Двете ми баби бяха коренно различни в отношението си към четенето. Едната харесвах повече, защото ме оставяше да се излежавам до късно и да чета в леглото. Така четях колкото си искам, но в един момент интересните книги свършиха. И тогава се наложи да ме упътят към библиотеката. Другата ми баба, обаче, в другото село, след като оправеше сутрин леглото, не даваше никой да сяда на това легло докато не дойдеше време за лягане. И защо казвам, бабо, не мога ли да чета? Не, отговаряше тя – или ще четеш на един стол, или ще отидеш да помагаш на дядо си в двора, или ще отидеш в библиотеката. Така открих библиотеката и в другото село. Така че аз съм рожба на тези библиотеки, на тези навици трудови и никога няма да забравя библиотеките и в двете ми села. Библиотеката беше прохладна, сенчеста, миришеше на стара хартия и на някаква страхопочитателна влажна тишина. Просто миришеше – тишината и миризмата винаги се смесват в спомените ми.

Такива бяха повечето библиотеки и по-късно в живота ми – в основното училище, в гимназията – там не четях много, трябва да си призная. В казармата пък много четях и в университета също. Там компенсирах това, което не бях чел в гимназията. Усещането беше сходно. Какво беше учудването ми, обаче, когато заживях през 1997 г. в Съединените щати и първата библиотека, в която влязох, имаше подобна атмосфера. Да, тя беше в доста нова, имитираща достолепна, във викториански стил сграда и езика, на който ме обслужваха и на който беше изписано името ми в читателската карта беше различен, но прохладата и благонамерената мълчаливост са някак си един друг по-дълбок, по-важен език, универсален език на библиотеките, който беше същият като този, който си спомнях. Езика на спотаено знание, на ненаучени истории, на неотворени тайни. Нека поговорим за този език...

Цялата статия можете да прочете,

ако се абонирате за печатното или електронното издание на [списание ББИА онлайн](#) !

